

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2018. advent

80 ÉV – MINDIG MEGÚJULVA

Idén 80 éves a templomunk. Hírlevelünk írásai nyolc évtizedről, az alapításról, a mindig megújuló közösségi életről, az idei élményeinkről és természetesen a jövő terveiről is szólnak. A szerkesztés közben több testvérünknek feltettünk egy kérdést: téged mi vonzott ide és mi tart itt a MÁV-telepi Jézus Szíve Templom közösségében? Mi a megtartó erőnk? A rövidebb-hosszabb válaszok a cikkek közé illesztve gondolkodtatják el az olvasót: és TÉGED mi vonz ide, mi tart itt?

Isten kunyhója az emberek között

1931-ben megalakult a templomépítő bizottság Berta asszony agilis vezetésével. Összefogtak az emberek, és építettek egy csodálatos templomot, ami monumentális megjelenésében kiemelkedett a környék épületei közül. 1938. szeptember 8-án, 80 évvel ezelőtt felszentelték a templomot. Azóta sok idő telt el. Az épített környezet megváltozott, már nem emelkedik a templom a házak fölé, hanem kifinomult egyszerűséggel menedékház a nagy toronyházak között. Az

egyház helyzete is átalakult az idő múlásával. A lényeg azonban nem változott. Régen is és most is egy fő célunk van: az embereknek legyen lehetősége találkozni önmagukkal és Istennel. Találtam két egymáshoz simuló szép magyar szót, ami visszautkrözi a XXI. század egyházának küldetését és valós helyzetét a mai változó világban: Isten kunyhója.

A bizalom nagy értéket képvisel egy olyan gyorsan változó és félelmekkel teli világban, ahol az érdekkapcsolat

tok szövevénye gyakran felülírja az önzetlen emberi értékmegosztást. A hatalom, a gazdasági érdekek és az álmódn társadalmi struktúrák magas felhőkarcolóként jelennek meg az életterünkben. A képi gondolkodás eszköztárát segítségül hívva szeretném érzékeltetni, hogy ezek árnyékában a valódi kapcsolatokra épülő lelki közeg csak egyszerű kunyhóként mutatja meg magát. Mégis, ha valaki egyszer is járt ebben a kunyhóban, és átélte, mit jelent teljes átlátszóságban elfogadottnak lenni, már soha nem fogja elfelejteni ezt az élményt. Az egyház a maga eredeti küldetésében egy kicsiny természetes lélekteret tud adni egy mesterséges világban. Nemrég temetünk el egy olyan embert, aki számára természetes éltető közeget jelentet Isten közelsége, az őszinteség és az emberek szolgálata. Vitai Attila atya arra

tanított minket, hogy az egyszerűség, a lelki igényesség és egymás önzetlen támogatása igazi értékek.

Múltunk közös öröksége, hogy a templom felszentelésének napján a közösség együtt ünnepelte azt az örömteli eseményt, amikor két ember a házasság szentségében kifejezi hitét Istenben, egymásban és közös jövőjükben. Bizalomra alapuló élő hittel indult el a közösségünk. Attila atya ebben a szellemi atmoszférában sarkallt minket, hogy a bizalom és a befogadás építói legyünk. Hiszem, hogy van elég hit és erő plébániai közösségünkben. Képesek vagyunk Isten kunyhóját építeni az emberek között. Attila atyával, Katalin és több testvérünkkel együtt már sokan vannak odaát, akik támogatnak minket, hogy sikerüljön. Köszönjük!

Karesz atya

15 éve a közösség, a pozitív visszajelzések, a hangulat tart itt. Senki sem ellenséges a másikkal, vagy ha van konfliktus két fél között, akkor azt is meg tudjuk oldani nagyobb paláver nélkül. Mindenki elfogadja a másikat olyannak, amilyen, nem kell másnak kiadnod magad ahhoz, hogy beilleszkedj és elfogadjanak. (Nagy Judit)

Miért épp ötvenedik?

Volt osztálytársunk szétküldött egy pontatlanul megfogalmazott levelet: jönnék-e osztálytalálkozóra? Lelkesen jelentkeztünk, bejelölve a szállásigényt, közölve, jön-e házastárs velünk. No, szépen összejöttünk, ahogy szokás, előbb az iskolában, majd a vacsorázó helyen. Sorra elmondtuk, mi történt velünk az elmúlt években, örömeinket, emlékeinket megosztottuk osztálytársainkkal, míg-

nem egyszer valaki bekiabált: hogy-hogy negyvenkilencedik évfordulót tartunk, és nem ötvenediket?

Lett ebből nagy nevetés, magyarázkodás, hogy az a bizonyos levél csak előre kért volna tájékoztatást a várható jelentkezésekről az ötvenedik érettségi találkozónkra. „Olyan lelkesen jelentkeztetek, hogy inkább megszerveztem a 49. találkozót” – szabadkozott, aki hibázott. Végül is mindegy,

miért pont ötvenedik évfordulót kell ünnepelni, mondták a többiek. Ugyanolyan jól éreztük magunkat, mintha ötvenéves érettségi találkozó lett volna. Megvolt a kellő távlat az emlékekhez és a számvetéshez, ünnepélyesség uralkodott az összejövetelen, örültünk egymásnak.

És ez a lényege a jubileumoknak. Egy bizonyos idő eltelte után összejövünk, felidézük az emlékeinket, beszélünk az eltelt évekről, megnézzük eredményeit, közösen gondolkozunk azon, mit kellene változtatni, javítani, mit kellene bevezetni, hogy a jövő még szebb legyen, még jobban funkcionáljon minden.

Templomunk már nyolcvan éves ebben az évben, sokkal több az ünnepel-nivaló. Ünnepejünk, hogy milyen nehéz időkben épült, de ellenállhatatlanul haladt előre az építés, hogy a háborút átvészelte, hogy a vallásüldöző évtizedeket is sikeresen túlélte, a tüzeset után még szebb lett. Szeretjük, szépítjük, javítjuk, korszerűsítjük, ünnepein körbeöleljük, mert ez az Isten háza, és a miénk, lelki otthonunk.

A templom ünneplése kettős. A földi, tapintható, látható épület a templom egyik része. Nagyon fontos, mert az Isten háza, a Vele való találkozás helye, az áldozatbemutató helyszíne. Mint épület, nyolcvan évesen szinte még gyermekcipőben jár.

A lelki templom, az élő kövekből épült templom, mely halottainkkal már az égig ér, maga a közösség. A lelki templom előbb kezdett épülni,

mint maga az Isten háza. Épp ez a lelki templommá szerveződött közösség indult közös akarattal a templomépítésnek. Nyolcvan év az emberi közösségben nagy idő, ennyi idő elteltével nem élnek már az építők, de utódaik folytonosan fenntartják a közösséget, megtöltik a templomot ünnepeken, különböző csoportokban összejönnek.

A lelki templom karbantartása és növelése már sokkal nehezebb dolog. Egy épületen jól látszik, hol vannak hibák, hol ázik be, hová kívánczik még valami díszítés, mit kell bővíteni rajta, mit lehet tökéletesíteni a kor új vívmányaival. Az emberi közösséggel nehezebb bánni, nagyon nehéz észrevenni, még nehezebb szóvá tenni a hibákat. Borzasztó lassan lehet a közösség növelésével, illetve a működés minőségével haladni. Tisztánlátásunkat zavarja a szemünkben lévő „gerenda”, a szólást akadályozza az emberi érzékenység, ötletszegénység, passzivitás és az Ellenség. Az Őselenség, aki mai szokása szerint nem ellenségnek mutatja magát, hanem vonzó, könnyed, modern, haladó szellemiségű jelenség. Ezért aztán ma még nehezebb fiataljainkat bevonni a templom életébe, mi is könnyebben el-el maradozunk. Nagyon-nagyon sok imádsággal haladhatunk csak előbbre a lelki templom megerősítése és növelése terén. Adja Isten, hogy a felnövekvő generációk épp úgy szeressék Istent, Isten házát, és élő kövekként beépüljenek a lelki templomba!

Molnár Istvánné

1985-ben hozott el a nagymamám hittanra, azóta itt vagyok. A közösség, az élmények, a Jóisten tart itt, és nagyon szeretem ezt a templomot. A negyedik atya van itt azóta, de mindig tetszett és tetszik, ahogy a misét tartja. (Zádori Ferenc)

Élő kövekből épült templom

Templomunk idén nyolcvan éves, 1938-ban szentelték fel. Története azonban évekkel korábban elkezdődött, amikor az 1910-es évek végére már annyira megnőtt a MÁV-telepi lakosok száma, hogy saját istentiszteleti helyet szerettek volna maguknak. 1919-ben létrehoztak egy templom-építő bizottságot, és az eredeti terv szerint Don Boscónak szentelték volna a leendő templomot. Éveken keresztül gyűjtötték a helyi lakosoktól a munkálatokhoz szükséges összeget. 1920-ban először a mai templommal szomszédos telken álló óvodaépületben alakítottak ki egy kápolnát, majd néhány év múlva felmerült egy saját plébániatemplom és lelkészlak építésének a terve. Ehhez az 1930-as évek elején a MÁV átengedett egy nagy telket, és ettől az időponttól kezdve a közösség nagyon változatos módokon dolgozott azért, hogy az építkezés megvalósulhasson, és felépülhessen a Jézus Szívéről elnevezett templom, a mi templomunk.

A tevékenység motorjai Klobetz Sándor áldozópap, hitoktató, Csordás Rezső az Istvántelki Főműhely főnöke és az újjáalakított templomépítő bizottság elnöke, illetve Várady Berta asszony voltak. Színházi és zenés előadásokat tartottak, kerti ünnepélyeket, bálakat szerveztek, vásárokat

rendeztek, melyekhez az eladásra kínált árucikkeket, illetve a büfékben értékesített finomságokat a helyi vállalkozóktól, boltosoktól és a közösség lelkes tagjaitól gyűjtötték össze adományként. Az így befolyó összegek mellett téglajegyeket is árusítottak a lakosság körében, és egyéb támogatókat is kerestek: a MÁV, Rákospalota város és az egyházi főhatóságok jelentős összegekkel járultak hozzá az évről-évre egyre gyarapodó kerethez. Míg az első kb. 10 évben 1500 pengőt gyűjtöttek össze (1919–1930-ig), 1931-ben már 9000, 1932 végére pedig 21.000 pengővel rendelkezett a templomépítő bizottság. Mivel úgy becsülték, hogy az építkezés 83.000 pengőbe kerül majd, már ebben az évben elkezdték a templom terveinek az előkészítését. Az alapkövetélt 1934 őszén tartották meg nagy ünnepség keretében, hatalmas számú részvevővel. A hívek nemcsak pénzt, hanem a templom működéséhez szükséges tárgyakat is ajándékoztak: aranyozott kelyhet, kegyszobrokat, a templomkertben álló kőkeresztet és az orgonát. Az építkezésen dolgozók közül többen a munkájukat ajánlották fel: ingyen készült el a torony tetején lévő kereszt, az Istvántelki Főműhely dolgozói szabadnapjukon önként dolgoztak a templombelső berendezési

tárgyain, például a padokon. A különféle előadások megrendezésébe és előadásába az egész közösség bekapcsolódott, így műkedvelő zenészek, énekesek és színészek folyamatos részvételével nagyon élénk kulturális élet bontakozott ki az épülő templomi közösség körül.

Az első szentmisét már 1935. december 1-jén megtartották és attól kezdve folyamatos volt az istenszolgálat a még csak félig kész templomban. A következő évben már az elsőáldozást is itt tartották. 1937-38-ban zajlott a templom falainak festése, a stációképek és a nagy oltárkép elkészítése. Ekkor szerezték be a négy harangot is, melyek közül a legnagyobbat az 1938-as Eucharisztikus Kongresszuson már használták, a Hősök terén volt felállítva. A korabeli feljegyzés szavaival: „A mi harangunk hangja hívta emberek százezreit az ünnepekhez s a rádión keresztül hangja megszólalt a földgömbnek számtalan helyén.”

A különféle kisebb gyűjtések, téglajegyek, templomkeresztre, a mozaikpadlóra, az üvegablakokra, majd

később a padokra beszedett pénzüsszegek adakozóinak nevét feljegyezték, és gyakran jól látható helyre el is helyezték: a sekrestye előtti falon olvashatjuk például kőbe vésve azoknak a nevét, akik a legtöbb pénzt adták a templom építésére. De olvashatunk neveket a padokon, a régi kisebb ablakokon, a stációképek alatt – egy adakozólistát pedig a templomkereszt gömbjében helyeztek el.

Templomunkat 1938. szeptember 8-án szentelték fel, a harangokat megáldották és a helyükre tették, ezen a napon történt az első házasságkötés is, majd két nap múlva az első keresztselés. De a közösségi élet, a közös munka és a közös imádkozás már az épület elkészülte előtt évekkel, évtizedekkel elkezdődött, az Egyház élő kövei, a hívek már jóval a fizikai keretek, a kőtemplom előtt létrehozták a MÁV-telepi plébánia legfontosabb, lényegi, lelki részét.

Novák Veronika

(a templom történetéről lásd: *Ottónunk az Isten háza. A Rákospalota MÁV-telepi Jézus Szíve templom első 75 éve.* Budapest, 2013.)

Élethelyzetemből fakadóan többször költöztem egyik vidékről a másikra. A szívemhez közel álló templom a Ferenciek terén volt – ma is szívesen megyek oda, de a plébániám a MÁV-telepi Jézus Szíve Isten házában van. Őszinte, szeretetteljes, kedves hívő közösség. Egyetlen sajnálatos dolog, hogy a család miatt a plébánia életében nem tudok elég aktívan részt venni, ami pedig nagy vágyam. Nagyon fontos számomra, hogy a vasárnapi és ünnepi szentmiséken itt vegyek részt, itt éljem meg az Eucharisztia ünneplését, ezzel is jelezzem hovatartozásomat. Röviden: a MÁV-telepi plébánia szeretetközössége tart itt. Köszönöm Istennek, és nektek, kedves Testvérek! (Németh Erzsébet)

Vidéki lányként mindig is kötődésem volt a hit és a templom életéhez. Amikor először léptem be a Jézus Szíve templomba, úgy éreztem, hazaértem. Ugyanazt a melegséget, nyugalmat éreztem, mint a kis falum templomában. Az élet nagyon sok nehézséget és megpróbáltatást hozott nekem, de a Jézus Szíve templomban és a közösségben mindig lelki nyugalomra, vigasztalásra leltem. Olyan barátokra találtam, akiktől sokat tanultam. Karesz atya beszédei is sokszor mintha az én életemről szólnának. A feltöltődés, a nyugalom, a bizalom, ami itt tart. (Bakk Gyöngyi)

A rosta és a rozsdás csatorna

—

Interjú Máder Károlyné Annus néniel

— *A templomunk 80 éves, te pedig a 90. születésnapodat ünnepled az idén, mit jelent ez neked?*

— Tíz éves voltam, mikor a templom felszentelése volt. Emlékszem, ahogy a harangokat daruval húzták fel, rajtuk vastagon virágkoszorú... Minden ehhez a környékhez, ehhez a templomhoz kötött, evvel a templommal együtt nőttem fel. Minden itt volt a MÁV-telepen, az esküvőm, a gyerekek keresztelése, minden.

— *Milyen tapasztalatok, élmények befolyásolták a hitedet fiatal korodban?*

— Belenőttem abba, hogy templomba megyünk, az iskolában hittant tanítanak, természetes volt, mint a lélegzetvétel. Amikor körmenet volt, az Istvántelki Főműhelynek rezesbandája ment elől és fújták a szenténekeket. Vastagon fel volt szórva végig a Rákos út virággal, az ablakokban égtek a gyertyák, ez egy természetes dolog volt. Anyukával mentünk a májusi litániára, az is evidens volt.

Amikor 1938-ban az Eucharisztikus Kongresszus volt, apukámmal elmehettem ezekre az igen látványos és kicsit a világra kinyíló eseményekre, akkor éreztem meg, hogy ez a vallás, amiben én élek, ez több, nagyobb. Ami nagyon mélyen megérintett engem, mint tíz éves gyereket, hogy úton-útfélen ott ültek az atyák stólával, és gyóntattak, az utcán, a kapualjban, az Andrassy úton, akárhol. Az éjfél hajós körmenet, ahol a kivilágított hajón az Oltáriszentséget vitték, úgy beleivódott az emberbe, hogy egy kicsikét elkezdtem gondolkodni, hogy ez a katolikus vallás nemcsak itt Rákospalotán van.

Tulajdonképpen egészen a háborúig békés, nyugodt, kiegyensúlyozott gyerekkorom volt. Amikor elkezdtek itt bombázni a környéket, még akkor is az imádságba kapaszkodtunk anyukával ott a pincében. De a háború után minden megváltozott. Az iskolában is elmaradt a hittan, voltak különböző történelemórák, ami teljesen a másik világ volt. Az ember tizenéves korában amúgy is sok mindent megkérdője-

lez, elkezdni kapirgálni azt a felépített kis világot, és akkor jönnek a rések, a repedések. Nem azt mondom, hogy a gyerekkori hitem megingott, de az biztos, hogy megszürkült. És most látom azt, hogy amikor az ember elér egy bizonyos kort, akkor újra meg kell térni, újra kell szembesülni, és ma már ott tartok, hogy azt mondom, naponta kell megtérni.

– *Hogyan tudtad megélni a hited egy ilyen vallásellenes világban?*

– Amikor a szerzetesrendeket már feloszlatták, a lelki vezetőm kezdeményezett egy olyan világi szerzetesrendet, amelyik a szerzetesi hármás fogadalmon túl (szegénység, tisztaság, engedelmisség) a hősiek szeretetre is fogadalmat tett, de minden külsőség nélkül: mindenki maradt a maga munkahelyén és a szerzetesi fogadalmával élt. Akkor úgy éreztem, hogy ez az én utam, nagyon vonzott és tetszett, úgyhogy 1950-ben volt az első fogadalmam. Amikor megismertem a jövődöbelimet, az ő unszolására kértem az elbocsátásomat. Most el kell nektek mondanom, hogy az egész életemben sirattam ezt, de valószínűleg így kellett lenni. Tanítóképzőt végeztem, kicsi koromtól kezdve gyerekekkel akartam foglalkozni, hát ebből sem lett semmi.

A Magyar Rádióban alakult egy új osztály, a stúdióépítésekhez a műszaki osztály, és olyan valakit kerestek, aki rajzolni is, gépelni is tud, tehát egy univerzális valakit. Felvettek, 40 éven át dolgoztam a Rádiónál, nagyon szép időt töltöttem ott. Úgy képzeljétek el, hogy fiatal technikusok jöttek oda, és végigkísértem az életüket, míg megnősültek, gyerekük lett, elváltak. Olyanok voltak velem, mint a testvérükkel, anyjukkal; nagyon szép volt.

– *Volt-e nehézséged abból, hogy vallásos vagy?*

– A Rádióban reggelente be kellett menni fél órával korábban Szabad Nép-félóra, azt végighallgattuk, aztán mentünk a dolgunkra. Itt természetesen volt káderezés, amikor felvettek. Be is akartak léptetni a pártba, de mondtam, hogy én nem vagyok annyira ideológiailag képzett és elhárítottam. Sőt, úgy képzeljétek el, hogy a piaristák a másik utcában voltak, a Mikszáth téren, ott volt nekem egy lelkiatyám; volt úgy, hogy felhívtam telefonon, hogy atya, átmehetek-e, és átmentem gyónni. A fiókomban ott volt a Szentírás, és reggel, amikor mentem, nem csak a Szabad Nép-félóra volt, hanem elővettem a Szentírást, és abból tudtam olvasni. Nagyon áldott, szép és jó éveket töltöttem ott.

Bár mondhatnám azt is, hogy semmi nem úgy történt az életemben, mint ahogy én szerettem volna, mert mindig volt egy kis kavics, ami eltérített. De most itt a 90. születésnapomon azt mondom, hogy így volt jó.

– *Mi befolyásolta a felnőttkori lelki életedet?*

– Azt hiszem, hogy mindig újra és újra meg kell térni. Olyan sok felismerés volt már csak az én életemben is; és tényleg sokszor csak jött egy mondat vagy egy evangéliumi részlet, amit már százszor hallottam vagy olvastam, aztán megdöbbenett, hogy ez itt és most nagyon nekem szól. Csodálatos dolog az életem folyamán, hogy mindig volt lelki vezetőm, ami ma már sajnos nem nagyon adatik meg az embereknek. Részben kevés a pap, illetve a meglévők nagyon le vannak terhelve. Nagyon nagy ajándék az, ha van az embernek egy fix lelki vezetője. A mai napig abból élek, hogy akkor leírogattam, mit mondott az atya, és még most is tudok belőle meríteni.

– *Milyen volt itt régen a közösség? A régi fényképeken mindig tele van a templom.*

– Úgy képzeljétek el, hogy amikor én bérmálkozó voltam, az egész templomban így körben álltak a bérmálkozók. Kicsit szomorú, hogy a bérmálkozásomról csak a külsőségekre emlékszem. Valószínűleg nem volt az előkészítve, a koromnál fogva se: 10 éves voltam, ami nagyon korai, nem voltam akkor tudatos. Emlékszem a fényképezésre, hogy milyen ruha volt rajtam, milyen ajándékot kaptam, de a lényeg akkor elsikkadt. De azért később ez működött: a Szentlélek ahol tud, ott fúj.

– *A vasárnapi misén kívül hogyan vettél még részt a közösség életében?*

– Annak idején Fejes Zsuzsa néni szervezett buszos zarándokutakat, arra mindig nagyon szívesen mentem. Aztán ott volt a Karitás. Amíg mozogni tudtam, mindig eljártam, nagyon szerettem: úgy éreztem, hogy valamit csinálok. Volt még két közösség is, amibe jártam. Az egyik a Bartha Gyuri-féle Jézus Szíve Családok. Már nincsen, mert már kihaltak, de azért itthon elmondom az imádságot. A másik, amit az idősebb Kuba Kati szervezett, ez a 'vándor evangélium'. Ez egy elmélkedési anyag, benne egy evangéliumi részlet, hozzá tartozó elmélkedéssel, jószándékkal. Három napig volt egy embernél, tízen voltunk egy csoportban, októbertől októberig tartott. Sajnos, most már nincs, aki csinálja, pedig ezekhez nem kell pap.

Ami az öregkoromra komoly, jó ajándék, az a felnőtt hittan. Nagyon szeretek oda járni, aranyos a társaság is. Annyi szeretet van ott, amikor találkozunk, amikor az ember megkérdezi a másiktól, hogy van. Amiről beszélünk, az is jó, mert az eszmecsere nem olyan, hogy csak bólogatunk, meg hallgatunk, hanem vannak kérdések, ellenvélemények és viták, számomra ez felüdülés. Mindig nagyon várom, nagyon szeretem. Sajnálom azokat az öregeket, akik bezárkóznak, mert kell az embernek, hogy beszéljen másokkal.

– *Hogy látod a közösség működését? 1990-ben nagy váltás jött Attila atyával?*

– Ez egy folyamat volt. Attila atya nagyon támaszkodott a segítségre. Sok mindent kiengedett a kezéből; inkább visszahúzódott és hagyta, hogy az a tenni akaró jó közösség, ami akkor volt, csinálja. Ránk hagyott sok mindent, és az volt a szerencse, hogy olyanok voltak mellette, akik sokat vállaltak, előre néztek. Azokban az években, amikor Attila atya idekerült, sok minden felfrissült, éppen ezért, mert akarva-nem akarva, de a feladatok szétporciózódtak.

– *A híveknek volt akkor nagy szerepe?*

– Ha jól belegondolunk, sok minden hárul a közösségre, a világiakra. Nagyon meg kell becsülnünk azokat, akik még itt vannak és dolgoznak, mert hallatlanul nagy feladat és nagy húzóerő is. Hiszem azt, hogy ez a jövő útja. Ha belegondolunk az őskeresztény világba, akkor is ez volt. Azt hiszem, vissza fogunk az ősközösséghez hajolni, mert erről van szó, hogy együtt és közösen. Nagy érdeklődéssel nézem a diakónusokat, egyre több diakónust szentelnek. A papok belátják, hogy már nem győzik. Múltkor olvastam az Új Emberben, hogy 15 filiája van egy papnak vidéken. Ebből adódik, hogy kell olyan segítség, egy diakónus, aki igeliturgiát tart, aki olyan terheket vesz át, ami áthárítható. Ez lesz a jövő. A felnőtt hittanon már beszéltük, hogy meg kellene szólítani az embereket. Ez nem mindig könnyű, vannak nehezen megszólítható emberek, de a megszólítás továbbra is egy állandó feladat, és ez a világiak feladata, régebben sem az atyáké volt. Nem olyan könnyű missziós feladatot végezni, az embernek ki kell lépnie önmagából, és számítani a visszautasításra.

– *Az egész Egyházban nagy változások vannak mostanában, és nem könnyű a helyzet.*

– Az az érzésem, hogy ebben a világban most talán rostára teszi az Úristen az embereket. Az egyháznak voltak már nagyon rossz periódusai, de miután ez nem emberi találmány, nem hiszem, hogy egy pillanatig is kellene keseregni. Annyi minden volt, ha a középkorra gondolunk, micsoda borzasztóságok voltak az egyházban, meg a papsággal, meg a pápasággal – és lett Szent Ferenc. Lesznek most is karizmatikus emberek, akiket kiválaszt az Isten. Itt van például a szent pápánk, az embernek tátva marad a szája, hogy micsoda csodálatos szent volt, itt és most közöttünk, kézzelfoghatóan. Ez egy óriási dolog. Aminek nagyon örülök: az Egyházzal egy csomó cicoma kezd úgy lemenni. Annyira tetszik nekem, hogy nincs meg a pápai hordszék, a pápai tiara. Amikor megjelenik nálunk egy püspök, mindig mondom magamban: vegyetek példát Ferencről, aki csak egy egyszerű habitusban van. Sok embert ma már taszítanak ezek a külsőségek, ezeket le kell, le kellene hántani.

– *Mit lehetne itt a MÁV-telepen javítani szerinted?*

– Szerintem a gyónás fontos egy egyházközség életében, különösen, ha egy jó gyóntatóról van szó. A lelki élethez nagyon hozzátartozik, hozzátartozna, és erre tényleg elég kevés idő van. Például amikor a betegek szentségének a feladása volt, akkor is volt lehetőség gyónásra, bizony sorban álltak, ez azt jelenti, hogy az emberekben van igény. Még azt is észlelem, hogy régi, kedves, ismerős arcok elmentek, ezért vagy azért az okért. Részben a miseidők megváltozása miatt, ez bizonytalanná tett egy csomó embert és inkább elmentek egy biztos helyre.

– *És a másik oldal: mi tetszik most a közösségben?*

– Nagy örömmel látom, hogy vannak gyerekek és vannak családok. Mindig nagyon örülök, amikor a kicsik előremennek csöngetni. Annyira felemelő, mikor ott totyognak előre egész picikék is. Ebben olyan magot látok, amiből kibontakozhat valami. Biztos, hogy nem olyan népes közösség, mint az én gyerekkoromban, mert most más világot élünk. De ezt nem úgy élem meg, hogy szomorú dolog, hanem úgy érzem, ez valami rosta. Azelőtt evidens volt, hogy vasárnap mise van, úrnapi körmenet, hittan az iskolában. Automatikus dolog volt. Mindenki ezt csinálta. Ehhez nem kellett indíttatás.

– *Hogy látod a mostani helyzetedet, például a családotban?*

– Hála Istennek a két gyerekem csodálatos, melegszívű ember, végtelenül nagy szeretettel és gyengédséggel vesznek körül. Ha elgondolom, hogy némelyik öregember tele van zsörtölődéssel, meg veszekszik a családjával, nekem soha semmi problémám nincsen, mert olyan szeretettel vesznek körül. Unokából hét van a lányoméknál, kettő a fiaméknál. És van négy dédunokám. Felmerül bennem, ahogy minden öregemberben, hogy miért is vagyok még itt – azért ez az egyik legnagyobb kísértése az embernek, hogy mi értelme van ennek az egésznek egyáltalán. Annak, hogy az Úristen még életben tart, van értelme, az unokáim miatt.

– *És a közösségben?*

– A fiam azt mondja, hogy jól meg tudom az embereket hallgatni. Kétségtelen, hogy hallgatni nagyon tudok. Ha valaki jön, akkor meghallgatom, mondok neki valamit – igaz, hogy közben szoktam fohászolni a Szentlélekhez, nehogy valami butaságot mondjak. Valószínűleg most ez a feladatom. Várom mindig a vasárnapot, hogy találkozzam ezekkel az emberekkel.

Nekem azt mondta az első lelki atyám, és ezt soha nem felejttem el, hogy az esővíz a rozsdás csatornán is lecsorog. Lehet, hogy te vagy az a rozsdás csatorna, amin az Úristen a kegyelmét leküldi. Nekem ezek megmaradnak, ezek a mondatok, és ha önbizalomhiány jön rám, akkor azt mondom, hogy a 'rozsdás csatorna feladat' még megvan. Sok ismerősöm van, lehet, hogy barát is. Olyan jó érzés az,

ha szeretik az embert. A szeretet az embert frissen tartja, az olyan, mint a vitamin a léleknek. Nagyon jó dolog, hogy minden ehhez a templomhoz köt, egész életben, gyerekkoromtól kezdve, és most is. Most is élő számomra ez a közösség. Jó új arcokat is látni.

– *Milyen terveid vannak?*

– Szeretnék felkészülni az átmenetre. Már többen kérdezték tőlem, hogy félek-e a haláltól. Magától a haláltól nem, mert az csak egy kapu, amin átlépek egy általam remélt másik, jobb világba, de az odavezető úttól ódzkodok. Abban bízom, hogy a Jóisten nem rak az emberre nagyobb terhet, mint amit el tud viselni – ezt megtapasztaltam már, nem egyszer. De ettől még félek. Úgy próbálom az életemet most beállítani, hogy mindig csak egy napot. Nem rágódok most már azon, hogy mi volt, mert teljesen felesleges. Azon se rágódok, hogy holnap mi lesz, mert az is felesleges. Igyekszem egy napot jól megcsinálni, erőt kérek hozzá, hogy sikerüljön, este megnézem, hogyan sikerült. És szeretnék minél többet beszélgetni emberekkel. Örülök, ha találkozom valakivel.

Nekem mindig a hálaadás közt szerepel esténként, hogy kikkel találkoztam, és azokért szoktam is imádkozni. Ha nem találkozom senkivel, akkor is van kiért könyörögni: a távollévőkért. Úgyhogy színesen és szépen telnek a napjaim. De sem a tegnappal, sem a holnappal olyan nagyon már nem foglalkozom. Itt és most. Ezt is az első lelki atyám mondta, amikor úgy őrlődtem valamin: itt és most. Isten végtelen jóságában is bízom. Mielőtt megszülettem, Isten már kigondolt engem, benne voltam a tervében. Nagyon sok minden van ebben, és ahogy most így, a 90. „kattanásnál” visszanezdek, hát nagyon sokszor ott van a keze nyoma. Csak oda kell figyelni rá, meg rá kell nézni, rá kell találni.

(Annus nénivel Szilágyi Éva és Novák Veronika beszélgetett, nagyon jót)

Itt kereszteltek meg, 1987-ben. Édesapámmal gyermekkorom óta jártam ide vasárnaponként misére, de elsőáldozó csak 2014-ben lettem. Ettől kezdve kicsit szorosabbra fűztem a kapcsolatomat a közösséggel, csatlakoztam a ministráncsoporthoz és a nyári táborokhoz is. Ma is, ha tehetem, mindig ide járok misékre és ministrálok is, bár a délelőttök helyett már a vasárnap esti misékre szoktam át, mert ilyenkor az elmúlt hétért hálát tudok adni, és summázni tudom magamban, a templom meghittségében és a mise emelkedett lelkületében a jó és rossz dolgokat, amik történtek velem a héten. (Király Péter)

Meghalt Attila atya

Szomorú hír fogadta november 11-én a misére érkezőket: aznap hajnalban Székesfehérváron, a papi otthonban meghalt Vitai Attila atya, közösségünk nyugalmazott plébánosa. 82 éves volt, ebből ötvenet papként töltött, huszonhatot MÁV-telepi plébánosként. Temetése végakarátának megfelelően templomunk urnatemetőjében volt november 24-én.

Attila atya egyéniségét, és azt, hogy mit jelentett ő nekünk, nem lehet néhány sorban kifejezni. Az elkövetkező időszakban mindannyian felidézzük személyes emlékeinket, emlékeinket vele kapcsolatban. Most csupán életének főbb állomásait és egyéniségének egy-két jellemzőbb vonását szeretnénk említeni:

Attila atya 1936. július 5-én született Kispesten. Két éves korában került a MÁV-telepre, amikor szülei a Bajor utcába költöztek. Azóta is megszakítás nélkül kötődött Rákospalotához. Iparművészeti és képzőművészeti képzésben részesült, majd belsőépítész diplomát szerzett. 27 évesen jelentkezett papi szolgálatra. 1968-ban szentelték pappá a Váci Egyházmegye szolgálatában. Tiszakécskén (1968-1971), Kiskunmajsán (1971-1987) és Rákosszentmihályon (1987-1990) volt káplán. Intellektuális adottságait, jó képességeit előljárói is felismerték, püspöke Rómába akarta küldeni tanulni, de az akkori hatalom szemében megbízhatatlannak számító emberekkel való személyes kapcsolata miatt erről szó sem lehetett. Plébános is csak a rendszerváltás után lehetett belőle, Marosi Izidor váci püspök 1990. július 1-jével nevezte ki a MÁV-telepre.

Itteni szolgálatát szépen összefoglalta Gergő Lajos írása, amely 2018. júniusi, Attila atya aranymiséjére készült különszámunkban jelent meg:

„1990-ben érkezett a plébániára Attila atya. A hivatásához való hozzáállását jól tükrözte, hogy szabadságra csak akkor ment, ha kényszerítették rá; mindig itthon volt, mindig rendelkezésre állt, és ez tudatos vállalás volt részéről. A liturgia, a szentmise valóban szent volt számára. Minden körülményre, részletre, a szövegmondásra, a testtartásra, a prédikációkra igen odafigyelt, és nagy átéléssel végezte a szertartásokat. Eltűrte a legnagyobb hideget, a forróságot, nem panaszkodott a körülményekre, a lényegre koncentrált, ez példaértékű volt számunkra. Az anyagi világ kevésbé érdekelte, szerzetesi egyszerűséggel élte hétköznapjait. A családját, testvérét Ildikót mindig is nagy szeretettel támogatta.”

Érdemes megemlíteni itteni szolgálatából, hogy országos szinten az elsők között szervezett plébániai Karitászcsoportot, amely azóta is működik. Nevéhez fűződik a Rákos út 163. sz. alatti ingatlan visszaigénylése és teljes felújítása, bővítése, amely a plébánia közösségi háza lett. Jelentős esemény volt közösségünk életében, hogy elkészült a templom teljes külső és belső felújítása. Születésnapjain, nevezetesebb évfordulóin mindig voltak vendégeink Kiskunmajsáról és Rákosszentmihályról is. Nagyon készültünk aranymiséjére idén június 24-én, melyen nem tudott részt venni, mert előző nap kórházba került. A misét –

érte felajánlott hálaadásként – mégis megtartottuk, a templom megtelt, közösségünk tagjai mellett sok vendégünk is volt, akiket a hozzá fűződő személyes kapcsolat, szeretet, hála gyűjtött egybe. A különleges hangulatú miséről készült fotók, videók és a neki szánt ajándékok eljutottak hozzá, melyeket némi meglepetéssel és nagy örömmel fogadott.

Attila atyát a kerületben is ismerték, tisztelték, hiszen készséggel kapcsolódott be a kerületi, önkormányzati programokba is – legyen szó adventi gyertyagyújtásról, sportpálya vagy köztéri szobor megáldásáról, Szent István-napi kenyérszentelésről.

Bár sohasem kereste és várta az elismeréseket, szolgálatát egyházi és világi téren egyaránt értékelték: 2002-ben Pro Palota-díjban részesült, 2009-ben Kiskunmajsa város díszpolgára, 2012-ben az esztergomi Főszékesegyházi Káptalan tiszteletbeli kanonoka, 2016-ban Budapest XV. kerület díszpolgára lett, idén augusztus 20-án pedig Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben részesült

A rá jellemző türelemmel és szelídséggel viselte a betegségek és az időskor keresztjeit. Állapota folyamatosan gyengült, az utolsó hónapokat gyakorlatilag ágyban töltötte. Nagy hittel készült abba az otthonba, amelyről az aranymiséjére általa írt köszöntésben így fogalmazott: „Eljárt felettem közben az idő, az egészségem felett is. De akivel mindennap találkozhatunk a szentáldozásban, olyan ott-hont készít nekünk a hűségünkért, amelyben semmiféle idő nem jár el felettünk. Ezt a hűséget kívánom mindnyájatoknak!”

Attila atya, hálásan köszönünk mindent! Nyugodj békében!

1989 körül kezdtünk ide járni, mivel a nejem tősgyökeres palotai volt, én pedig ide „nősültem”. ’91-től közreműködtem a gitáros kórusban, ’93-tól irodalmi műsorokban, majd az „Emeld fel arcodat” újság szerkesztésében mintegy 10 évig, ’92-től 2004-ig a cserkészlet munkájában. Itt alakult meg a Székely Műhely zenekar is, 2001 körül. Az utóbbi 4 évben a nyári hittantáborokban veszek részt, a facebook oldal szerkesztésében, az iffjúsági gitáros kórusban mint kiegészítő, és hát, amire éppen szükség van. Mindent összevéve: a közösség és a barátok kötnek ide. (Székely Gábor)

2010-től járunk ide, amikor a kerületbe költöztem (ide nősültem). A MÁV-telepen lakunk, és ez a templom volt legközelebb... Nagyon megkedveltük az itteni közösséget, a kirándulásokat, filmvetítéseket, a templomtakarítást stb. A Mikuláslátogatást sose mulasztanám el! (Kosinszky Miklós)

A még hátralévő felújítási munkák templomunkban

A 2016-os tűzkár utáni teljes belső felújítást sikeresen lebonyolítottuk, a munkálatok, amelyek a koromtalanítást, a belső festést, és a teljes belső restaurálást érintették, még abban az évben befejeződtek, és 2016. szeptember 11-én, a plébániai napon Erdő Péter bíboros úr áldotta meg a felújított templomunkat. 2017-re maradt az új ólomüveg ablakok elkészítése, beépítése, valamint az új orgona beszerzése. Ezekkel a munkálatokkal is – kis csúszással – 2018 elejére elkészültünk.

A következő feladatokat szeretnénk még megvalósítani: a megrongálódott orgona díszsípok felújítása, visszahelyezésük az eredeti helyükre, a padfűtés teljes felújítása, a templom szellőztetésének a megoldása, a mosdó helyiség felújítása, az új urnaterem rész ráccsal való térleválasztása, és a templomkert felújítása. Ebben a legnagyobb munka a templomkert felújítás, ami a következő részeket tartalmazza: a kiskapu felől új, szélesebb járda, a Szent Korona úti bejárattól egy szélesebb járda kiépítése egészen a főbejáratig, a hátsó kertben egy nagy autóparkoló kiépítése. Ez egy elég nagy burkolási feladat, ha elkészül, a gyalogos közlekedés minősége igen nagyot javul, és a körmeneteink is lényegesen könnyebben rendezhetők majd meg. Miután kb. 15–20 autónak lesz parkolóhelye, a szentmisekre való autós megérkezés, parkolás is biztosított lesz számunkra. A hátsó kertben kialakított burkolt parkolót természetesen jól tudjuk használni majd egyéb rendezvények, például a plébániai nap esetében is.

Mindezek megvalósítására 2017-ben pályázati úton bruttó 30 millió forint állami támogatást nyertünk. A támogatás összegének a kezelése és a teljes felújítási munkálat szervezése, vezetése az egyházmegye kezelésében maradt. Jelenleg úgy áll a dolog, hogy a tervezés megtörtént, azt az egyházmegye elfogadta, és kiírta a közbeszerzést a kivitelezésre. Az első kiírás sikertelen lett, mert az egyetlen pályázó túl nagy összeget jelölt meg a kivitelezésre. Most kerül hamarosan ismét kiírásra a pályázat, és az a cél, hogy év végére megtalálják a nyertes kivitelezőt, hogy a munkálatok mindenképpen megkezdődhessenek, és 2019 első felében, legkésőbb nyárig be is fejeződhessenek.

Ha mindezek a tervek sikerrel megvalósulnak, templomunkban hosszabb ideig nem kell az épülettel, annak állagával, felújítási kérdésekkel foglalkoznunk.

Gergó Lajos

28 éve...

Tizenévesen – magamtól jöttem, mondjuk úgy, hogy isteni kegyelem vezérelt ide – itt találtam befogadó közösségre, azóta is tartó, meghatározó kapcsolatokra. (Férj, barátok, akik kísérik az életünket: keresztszülők, életre szóló barátaink lettek.) Hittanra, énekkarra kezdtem járni egyből, itt töltöttem az ifjúságomat és a felnőttkorom eddigi részét. Mély, kitörölhetetlen, felejthetetlen pillanatok, találko-

zások. Már a gyerekeink is ide járnak. Az évek során néhányszor felmerült a költözés gondolata, de rögtön elvetettük. Ez az otthonunk, a lelki közösségünk, itt vannak a gyökereink - itt szeretnénk mindent megélni, minden energiánkat hasznosítani, hogy a gyerekeinknek is megmutathassuk, milyen volt a mi közösségünk annak idején, milyen felbecsülhetetlen érték és megtartó erő egy ilyen közösséghez tartozni. Ez a miénk, amiért nagy hálával tartozunk. Már a gyerekeink is mondják, hogy de jó, hogy van ez a közösség, amihez tartozhatunk! Nagy erőt ad a családos csoport, a misék, az éneklés, a gyerektáborok, a bandázás, az életünk összefonódása, a közös ima, a közös út keresése, Isten közösségben való megtapasztalása. (Huszárszky Zsuzsa)

Szent áhítattal közeledjünk az Oltáriszentséghez!

Azt gondolom, számunkra különösen is nagy jelentőségű esemény, hogy 1938-ban volt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (május 25–29. között), mivel templomunk fölszentelése is abban az évben történt, szeptember 8-án. Úgy tudom, egyik harangunk ott volt az Eucharisztikus Kongresszuson. Így kötődünk ehhez a világméretű eucharisztikus ünnepléshez, ami akkoriban hazánkban és külföldön is nagy lelki élményt jelentett. Büszkéek lehetünk arra, hogy templomunk egyik harangja ott is megkondult. Szívből örülünk ennek! Fohászkodhatunk azért, hogy minél többen meghallják a MÁV-telepi templom misére hívó harangzúgását, s a kegyelem megérintse az emberi szíveket.

2017 szeptemberében Fábry Kornél atya, az Eucharisztikus Kongresszus főtitkára elindította a Városmajorban a szentségimádás iskoláját. Ez egy olyan lelki képzés, ahol imádkozni tanulunk, különösen a szentségimádást. Bízattak minket, résztvevőket, hogy mi is szervezzünk a saját egyházközségükben hasonló imaiskolát, hogy a hívek egyre jobban megismerjék, megszeressék a szentségimádást, és értékeljék az Úr Jézussal való személyes találkozást. Mint ahogy minden mesterséget, szakmát, tudományt meg kell tanulni, ahhoz, hogy jól tudjuk feladatunkat végezni, így az imát, a szentségimádást is tanulnunk kell. Ez pedig nem szégyen. Vallásos életünkben, a lelki életben is bizonyos dolgokat meg kell tanulnunk ahhoz, hogy lelkileg fejlődni tudjunk, így élő kapcsolatunk lehessen Jézussal.

Ezért indítottuk el ezt templomunkban is az atyák támogatásával. Egyre több plébánián indítanak ilyen iskolát. Szeretettel és nyitott szívvel ülünk oda az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus elé, hogy szerető, baráti viszonyba kerüljünk, s elmélyüljön vele kapcsolatunk. Ez a célja ennek a szentségimádás iskolájának, ennek a lelki oktatásnak.

Tavaly, amikor megfogalmazódott bennem, hogy a mi templomunkban is szeretnék szentségimádás iskoláját tartani először Karesz atyával beszéltem. Ő javaslatával támogatott ebben. Majd említettem Kuba Kati néninek is, hogy ezt tervezem. Örült a kezdeményezésnek, bátorított, s mondta, hogy ő majd segít hí-

veket toborozni. Betegsége miatt azonban már nem tudott részt venni, de ígérését mégis betartotta.

Az első félévben én tartottam az előadásokat, amit a csendes szentségimádás követett, amikor Jézussal találkozhatunk az Oltáriszentségben.

Más templomokban úgy szervezték meg, hogy a plébánia különböző csoportjai tartották az egyes alkalmakat. Mi is kipróbáltuk. És valóban, úgy tűnik, hogy ez így még jobban bejött. Ebben a félévben Kovács Miki tartott előadást, amikor az Isten jelenlétében való életről szólt. Katit néhány nappal azelőtt szólította magához a Mennyei Atya, Karesz atya az aznapi szentmisébe ezt belefoglalta, a szentségimádáskor pedig érte és családjáért könyörögtünk. Így a szentségimádás iskolájának ezen alkalmán szerető bensőségességgel gondoltunk rá, és imában közbenjártunk érte. Azon az alkalmon voltunk a legtöbben, s Kati valóban segített embereket toborozni erre az estére. Hála legyen az ő egész életéért és áldott segítőkészségéért! Ezt ugyan csak később ismertem fel, de szeretettel osztom meg veletek, hogy Isten dicsőségére szolgáljon.

A következő alkalmat a felnőtt hittanosok vezették. Érkeztek visszajelzések, s magam is tapasztaltam, hogy nagyszerű volt, valódi lelki élmény, sőt áldásos, kegyelmi idő: a közös részvétel a szentmisén, az előadás, a közös éneklés, amit a csendes szentségimádás koronázott meg.

A legutóbbi alkalmat pedig Orbán Edith hitoktató tartotta. Megvilágította, hogy égi édesanyánk segítségével, a Szűzanya által miként kerülhetünk egyre közelebb Jézushoz az imában. Fölhívta figyelmünket Grignon Szent Lajosnak „A tökéletes Mária-tisztelet” című könyvére, ami őt személyesen is nagyon megérintette. Szent II. János Pál pápának is ez volt az egyik kedvenc lelki könyve.

A szentségimádás alkalmával odaülünk Jézus lábához és lenyugszunk. Emlékezzünk a szentírási Márta és Mária történetére. Mint Mária tette, mi is Jézusra figyelünk, és nem nyüzsgünk, mint Márta. Erre az időre felhagyunk mindennapi sürgés-forgásunkkal és külső tevékenységünkkel, hogy bensőnkre figyeljünk, s időt szentelünk Jézusra, aki maga az Ige, aki mint ige szól hozzánk a Biblián, a szentmise liturgiáján keresztül, a szentségimádásban pedig ugyanezzel a Jézussal találkozhatunk. Ez egy nagyszerű dolog, személyesen találkozhatunk vele, aki barátunk, a mi szerető, irgalmas Jézusunk, aki meghallgat és odafigyel ránk. Sőt nem kell előre bejelentkezni hozzá, nem kell időpontot, belépőt kérni, mert ő a templomban mindig jelen van számunkra, mindig vár minket szeretetével. Ez olyan jó dolog!

Plébániánk történetét olvasgatva feltűnt, hogy micsoda nagy elszántság és szent buzgalom élt templomépítő elődeinkben. A templomszentelést nem érték be csupán külsőséges ünnepléssel, hanem lelkileg is meg akarták ünnepelni, meg akarták köszönni Istennek. A szép, új felszentelt templomba nem akarták bevinni korábbi bűneiket, hanem azokat letették a gyóntatószékben, hogy bensőleg is megtisztulva tudjanak ünnepelni. Ezért az Isten iránti hála jeléül mindenki elvégezte a szentgyónását, szentáldozáshoz járult és a hálaadó szentmisében Te

Deumot énekeltek. Ez volt 1938-ban. Micsoda nagy lelkesedés, szent buzgóság élt az akkori emberekben az Úr Jézus iránt, az Oltáriszentség és Jézus Szíve iránt! Mindezeket őrzik ezek a falak.

Szeptemberben megünnepeltük a templomszentelés 80. évfordulóját. Merítsünk erőt az imából, a szentségimádásból a mindennapi életünkhöz, a hétköznapi küzdelmeinkhez, s szent áhitattal közeledjünk az Oltáriszentséghez. Tisztítsuk meg szívünket a szentgyónásban, és buzgó lélekkel vegyük magunkhoz Krisztus Urunk Szent Testét.

Egyéni és közösségi imádságaink által szítsuk föl magunkban azt a szent buzgóságot, ami az előttünk járókban élt és őket Istenhez vezette, ezért tudtak ilyen szép, áhítatkeltő templomot építeni. Mi is engedjünk Isten vonzó szeretetének, és szánjunk időt a vele való kapcsolatra! Használjuk fel az imaalkalmakat, hogy lelkileg egyre jobban elmélyüljünk, és közelebb kerüljünk Istenhez, a szeretet, a béke, az öröm és minden jónak forrásához. Így ezt a szeretetet tudjuk megosztani embertársainkkal mindennapi életünk során a családban, a munkahelyen, s ahova a gondviselő Isten szeretete állított minket.

Menkó Ágnes

15 éve költöztünk Rákospalotára, azóta járunk a MÁV-telepi templomba. Eleinte keresgélünk; jártunk ide, jártunk oda, voltunk kétlakiak is. De mindig visszajöttünk – és itt maradtunk. Miért? Mert – úgy érzem – ide személyesen engem, miniket hívnak, várnak. Számon tartottak, megszólítottak, elhívtak. Először a családos kiscsopiba, aztán az újságszerkesztésbe, aztán felolvasni. És ez jó volt, jó lett nekem, nekünk. Kaptunk hasonló értékrendű családokat, izgalmas programokat, közösséget, új barátokat, gyerekeinknek játszótársat. És egyáltalán nem melleleg lelki életet, szerethető atyákat, sokszor katartikus szentmiséket. Istennek legyen hála mindezért! (Szilágyi Éva)

Lelki nap: Hogyan nézzünk szembe félelmeinkkel az imádságban?

Plébániánk lelkes hívei október 6-án, szombaton végre lelki napon vehettek részt. Végre, mert sok idő eltelt már a sokat emlegetett bakonybéli, Bán Izsák atya-féle, többeket megérintő lelkigyakorlat óta, s végre, mert az egész napos program több tartalmat is nyújthat, mint egy – korábban amúgy jól bevált – rövidebb, mise keretébe ágyazott alkalom.

Lelki napunk valahol e kettő közti, kísérleti próbálkozás volt: kevesebb, mint egy elvonulás, hosszabb, mint egy szentbeszéd. Persze a nap itt is szentmisével zárult. Úgy tűnik, volt is igény a lelki napra, s volna igény még a hasonló és a hosszabb, elutazós verzióra is.

Hofi atya – hivatalos nevén Hofher József SJ, bár a hivatalosság messze áll tőle – közvetlen modora miatt mindenkivel megtalálta a hangot. Például a bevezető gyakorlat során képek kiválasztásán keresztül tudatosíthattuk magunkban, hol is állunk a Jézushoz vezető utunkon. Mikor ketten is ugyan azt a képet választották, de másképp értelmezték, atya ügyesen elvágta a képet analízáló esetlegesen kialakuló, ’Na, kinek van igaza?’ vitát azzal, hogy „itt nem műalkotások elemzése folyik, hanem mindenki a maga útjáról beszél”. Tehát a saját benső világában igaza van annak is, aki a sziklamászót biztonságban, s annak is, aki ugyanőt – pont ellenkezőleg – veszélyben látja. Hogy is javíthatnám ki a másikat, vagy mondhatnám meg neki a tutit, ha fogalmam sincs, hogy miről – önmagáról – beszél! Nem hiszem, hogy közösségünkben ezt a hozzáállást csak a lelki napra kellene korlátoznunk...

Amúgy a nap során délelőtt és délután is vezetett elmélkedés mellett kiscsoportos munka és vezetett szentírási imák váltották egymást. Miután egy igen alapos listával átbeszélhettük félelmeinket, egy vezetett imában atya megnyugtató hangján sokszor elhangzott a szentírási „Ne félj!” felszólítás és ... és íme, lássatok csodát, és halld, MÁV-telep: varázslatos módon a visszatekintésben többek egyértelmű visszajelzése az volt, hogy milyen egyértelmű nyugalom és békesség telepedett ránk az ima során!

Persze a lelki munkát szerencsére kávé és ebédszünet (pizza) is megszakította, ezt ezúton is köszönjük. („Aki ételt, s italt adott...”)

Végezetül röviden leírom Hofi atyának a lelki nap témájához és templomunk felszentelésének ünnepléséhez is egyaránt kapcsolódó történetét:

Abban az időben, egy közösség egyik házaspárjának otthonában megjelenik Jézus, és szállást kér éjszakára. Mi sem természetesebb, hogy a derék hívek örömmel teljesítik kérését. Ám amikor következő este Jézus egy hajléktalant is magával hoz a szállásra, már némi csendes nehezteléssel engedik csak be őket. S mivel napról napra szaporodik a hazahozott bűnösök, vámosok, ráadásul rossz nők(!!!) száma, a pár mentőötlettel áll elő:

Ide hallgass, Jézus! Nekünk túl nagy megtiszteltetés ez a te társaságod itt a mi otthonunkban. Elhatároztuk, hogy építünk neked egy csodálatos és tiszteletre méltó saját helyet. Képzeld, kapsz tőlünk egy szent hajlékot, egy tabernákulumot a templomunkban, ami csak a tiéd, egy jó kis külön helyet, s mi majd, ha kedvünk tartja, ott egy héten egyszer szívesen meglátogatunk...

Azt hiszem az epés történet felvillant valamit Hofi atya modorából. Csak remélni tudom, hogy ez a nap plébániánkon egy új korszak nyitánya volt: Ígérem, folytatjuk! Hofi atya, várunk vissza!

Kovács Miklós

Közösségünk nyitottsága, szeretetteljes, elfogadó, kreatív légköre egy második otthonot teremt, ahol a barátságon túl a hit is összekapcsol minket, amellyel szolgálhatunk egymásnak és támaszkodhatunk egymásra életünk útjain. (Juhász Anita, 25 éve jár ide)

Hogy mi a megtartó erő, ha jól számolom 28 (!) éve... Talán a minden körülmények között – legyen az jó vagy éppen rossz – megtartó elfogadás, befogadás. Hogy itt szabad boldognak lenni, de lehetsz mélységesen szomorú is. Lehet klassz dolgokat tenni, de lehet hibázni is és rászorulónak lenni. Nekem most ebben rejlik a közösség megtartó ereje. (Kuba Kati)

Hittantábor receptek

Alaprecept

Hagyományos nyári hittantábor-recept, mellyel garantáltan nagy sikert aratunk a fiatalabbak és idősebbek körében is.

Hozzávalók:

- 55-60 szem egészséges, vállalkozó kedvű fiatal
- egy csokor strapabíró felnőtt kísérő
- táborvezető (keressük a csomagoláson az ‘Anita’ jelölést)
- 2-3 púpozott adag mise és beszélgetés, én az ‘extra lelki tartalom’ változatot preferálom, de ‘filozofikus’ vagy ‘mély’ is megteszi, ha olyan van otthon
- méta és játék ízlés szerint
- 1 kalandjáték

Elkészítés:

A fiatalokat, kísérőket és táborvezetőt jól összekeverjük, 40°C-ra előmelegített vonatra rakjuk. Bő két órára a vonaton sülni hagyjuk. Mikor a hozott szendvicsek és kekszek fele elpárolgott, a hangulat másfélszeresére duzzadt, a keveréket eltávolítjuk a vonatról, és kisebb adagokban egy ‘Gádor Tábor’ feliratú tárolóba tesszük. Fokozatosan hozzáadjuk a métát, játékokat, kanalanként gazdagítjuk misével és beszélgetéssel, végül a kalandjáték is belekerül. Öt napig állni hagyjuk, amíg a kísérők és fiatalok kellő mértékben elfáradnak. Ekkor a hittantábor elkészült.

Reformkonyha

Ezt a nagybörzsönyi változatot idén ismertem meg; aki készítette már az alapreceptet, annak ez sem okozhat kihívást, de háttértudás nélkül is bátran nekikezdhetünk.

Hozzávalók

- 70-75 szem fiatal (mentorált, mentor és patrónus fajta)
- 2 csokor felnőtt kísérő, extra strapabíró
- 1 táborvezető (keressük a csomagoláson a 'Péter' jelölést)
- 1 csoport speciális fiatal és gondozók
- 1 atya (a 'Karesz' márka remekül beválik)
- mise, beszélgetés, méta és játékok a már leírtak szerint
- 1 estényi filmnézés
- XL-es csomag kézműves foglalkozás (intarzia kiegészítővel)
- 1 nyomozós játék

Elkészítés:

A résztvevőket összekeverjük, légkondicionált különbuszokra rakjuk. 1,5-2 óra után a masszát a buszból a Malomkert Panzió hotelszoba minőségű termeibe helyezzük. A fent leírtak szerint hozzáadjuk a többi összetevőt, majd öt nap alatt összeérleljük.

Jó étvágyat!

Megjegyzés:

Legjobb a receptet az összeállítás előtti szombaton előkészíteni.

A hittantábor frissen fogyasztva a legélvezetesebb, de a jó emlékek tartóságának köszönhetően évekig eltartható.

Molnár Júlia

Alapvetően a hagyományok híve vagyok, szeretem a családi és baráti gyökereket. Több mint 20 éve járok a MÁV-telepi közösségbe, ahová még tizenéves koromban csöppentem be. Akkoriban bevonzott Attila atya hittanóráira a társaság, a sok közös program, lelkigyakorlat, aerobik klub... Azóta férjemmel – aki szintén tősgyökeres a társaságban – és gyermekeinkkel is aktív részesei vagyunk a kis közösségnek, ahol mindannyian otthon érezzük magunkat. Hogy mi tart itt? A Jóisten gondviselő keze és Ti. (Székely Anikó)

20 éve költöztem ide a régi MÁV területén épült családi házba. 44 évig dolgoztam a MÁV alkalmazásában. Jól érzem magam a kerületi életben és a MÁV-telepi Jézus Szíve plébánia közösségében. (Kelemen Istvánné)

Minden kicsiben indul

–

Interjú Hegedüs Roland kántorral

– *Mi indított a kántori hivatásra?*

– Sajnos ma a környezetünkben nem főállás a kántori szolgálat. Annál inkább mondanám hivatásnak, ahogy a pap a teljes életét Istennek ajánlja, az egyházi zenész is hasonlóképp tesz. Sokan „hobby szinten” foglalkoznak a kántorizálással, ebben az értelemben a kántor a hobbijával dicsőíti a Jóistent. Mivel én világi zenésznek tanulok jelenleg, tulajdonképpen én is kikapcsolódásképp vagyok egyházzzenész. Megfogott kisgyermekkoromban a zene világa, és az Istenkapcsolat ápolása is. Mégis az előbbi mellett döntöttem, ugyanis alapos önvizsgálat után nem éreztem magam méltó jövőbeli presbiternek. Viszont szeretnék mégis az Úr kötelékében maradni, s a muzsika tökéletes terep erre, hisz „aki énekel, az kétszeresen imádkozik.”

– *Hogyan kerültél a MÁV-telepi plébánia kötelékébe?*

– A fővárosi Bartók Béla Konzervatóriumon keresztül kerültem kapcsolatba veletek. A közösségből Knoll Nelly avatott be az itteni környezetbe, aki kollégája az egyik zeneművészeti tanáromnak. Az előző kántor, Kereskényi Péter távozása kapcsán lett szükség egy új szakemberre, aki összefogja az itteni egyházzenei életet. És mégis, ez nem szükség lett végül, hisz számomra áldás, hogy itt szolgálhatok.

– *A szentmiséken való közreműködés mellett mivel foglalkozol még?*

– Ugyan Magyarország egyik legnevesebb egyházkarnagya (Varga László atya) kórusából jöttem, azonban karvezetői tapasztalataim még nem biztosak, így bevallom, kórusunk vezetése olykor mélyvíznek tűnik. Mindezek ellenére örülök, hogy családiasan telnek a próbáink. Ezek mellett napjaim nagy része tanulással és az ezzel kapcsolatos ügyek intézésével telik (liturgikus alkalmak szervezése a MÁV-telepen, kórusművek tanulmányozása, hangszeres gyakorlás). Nem hagytam abba a zeneszerzést sem, legalábbis kikapcsolódás szintjén. A jövőben is szeretném, ha munkám itt folytatódna, remélem, így is segítségére tudok lenni Laci atyának Vácott, ha szükséges. Emellett fontosnak érzem, hogy Magyarországon a zenei és kulturális élet fellendüljön és egységessé-szervezetté váljon; ha csak az egyházzene terén, de szívügyemnek érzem ehhez hozzátenni a magamét. Mivel minden kicsiben indul (ahogy Jézus is tanítja a búzaszem-példázatában), ezt leginkább itt, nálunk tudom elkezdeni. Ennek tudható be egyfajta zenei pa-

radigmaváltás is a misék énekeit illetően, s erőm szerint próbálom a Jézus Szíve Kórust is így tanítani.

– *Említetted, hogy szabadidődben zeneszerzéssel foglalkozol, még mivel kapcsolódsz ki?*

– A zeneszerzés mellett szeretem a családi időtöltéseket, Édesapával közös focimeccseket, és utazni is nagyon szeretek.

– *Milyen tapasztalatok, élmények befolyásolták az Istennel való kapcsolatodat, hitedet?*

– Istenhitem terén nagy előrelépés Karesz atya támogatása, korábban pedig sok kegyelmet kaptam a józan, de vallásos szülői neveléstől és a váci élettől is.

– *Milyennek látod közösségünket onnan fentről? Milyen terveid vannak a közösség szolgálatában?*

– Boldogít az itteni összetartás, s ha esetleg úgy gondolnátok, hogy halk, kevés az ének a miséken, én mégis úgy tapasztalom, hogy szépen és megfelelő intenzitással énekeltek. Terveim, jövőbe tekintésem alapja az egyházzenei élet gondozása (valamint a hazai Bartók-örökség ápolása és tanulmányozása), továbbá a Jézus Szíve Kórus bővítése. Itt buzdítanék mindenkit, aki kedvet érez magában és szívesen énekel, hogy csatlakozzanak minél többen a kórusunkhoz, szólamonként plusz két ember nagyon jól jönne még!

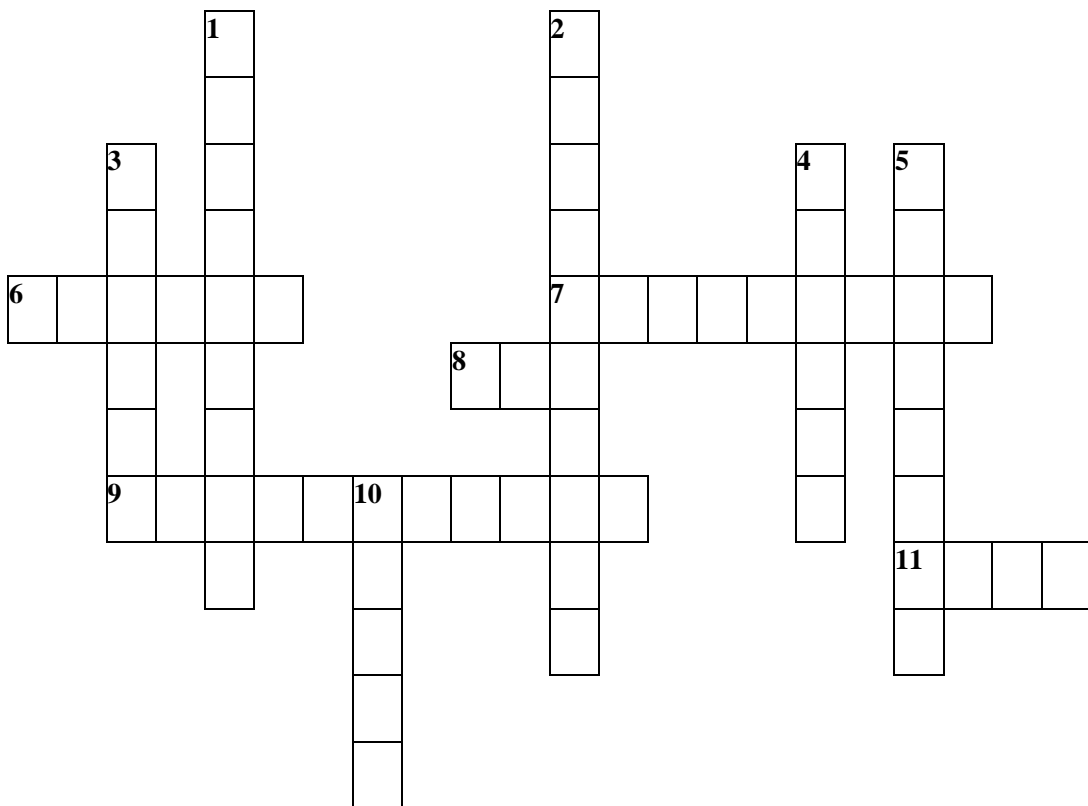
Pasaréten házasodtunk össze, mert oda jártunk hittanra, misére, az ottani egyik ifjúsági csoporthoz tartoztunk. Aztán mikor 2006-ban Palotára költöztünk, elkezdtünk itt a környéken misére járni, megfordultunk több templomban. Nem kerestünk közösséget, mert bár a pasaréti hittan csoportunk kicsit szétesett, 3-4 családdal, barátokkal rendszeresen találkoztunk. A MÁV-telepi templomba 2015 óta járunk rendszeresen – kisfiunk ekkor kezdett a Szent János Katolikus Általános Iskolába járni, és két osztálytársa családjával ide jár templomba is, a közösségbe is. Befogadó, nyitott és sokoldalú emberekkel ismerkedtünk meg, fiatalokkal, idősebbekkel. Kiderült, hogy itt vasútmodell klub, kiscsopi, gitáros énekkar és ki tudja még, mi egyéb működik, és mindez nyitva áll számunkra is. Alig telt el pár év, rengeteg maradandó, felejthetetlen élményben volt részünk: táborok, családos keresztút, gitáros misék és kóruspróbák, Sillye Jenő Keresztút éneklés, kiscsopis beszélgetések, Karesz atya prédikációi, karácsonyozás, közös játék. Reméljük, mi is hozzá tudunk tenni egy kicsit magunkból a közösséghez, és kivenni részünket a feladatokból. (Mikó Andrea)

GYEREKEKNEK

Ez a rejtvény a templomunkról szól. Ha nem tudjátok mindegyik választ, nézelődjétek a templomban, mikor legközelebb szentmisére jöttök!

Vízszintes

- Itt látható Boldog Sándor István vértanú üvegablaka.
- Boldog Batthyány-Strattman László foglalkozása.
- Ennyi angyal látható Jézus két oldalán az oltárfreskón.
- Ennyi idősen halt meg Boldog Kaszap István.
- ... Vilmos, Győr püspöke látható a hercegprímással szemközt.

Függőleges

- Boldog ... Sára vértanú, az egyetlen nő, aki az üvegablakokon látható.
- ... József bíboros, hercegprímás. Piros ruhában áll a jobb oldali első ablakon.
- Az oltárfreskón a női alak Jézus egyik oldalán Alacoque Szent ...
- Jézus felett az oltárfreskón egy fehér ..... látható.
- Ennyi éve szentelték fel a templomunkat.
- Az oltárfreskón a férfialak Jézus oldalán Colombière Szent ...

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI MISEREND

Advent idején minden szerdán és pénteken reggel 6:30-kor mondjuk a szentmisét (rorate), utána gyóntatás igény szerint.

---

december 1., szombat	15:00 – koszorúkötés a Közösségi házban 17:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
december 2., vasárnap <i>Advent első vasárnapja</i>	10:00 – gitáros szentmise 19:00 – szentmise
december 9., vasárnap <i>Advent második vasárnapja</i>	9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise. Utána jön a Mikulás! 19:00 – szentmise
december 16., vasárnap <i>Advent harmadik vasárnapja, lelki napunk</i>	gyóntatás 9-10 óra valamint 18-19 óra között. 9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise 18:00 – taizéi imaóra 19:00 – taizéi szentmise a Cor Jesu gitáros kórusal
december 23., vasárnap <i>Advent negyedik vasárnapja</i>	9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise 19:00 – szentmise
december 24., hétfő	16:00 – pástorjáték a templomban 23:30 – a Jézus Szíve Kórus műsora 24:00 – éjféli szentmise
december 25., kedd <i>Urunk születése (karácsony)</i>	10 és 19 órakor szentmise. A 10 órai szentmise után a Székely Műhely zenekar műsora.
december 26-29. között nem mondunk szentmisét	
december 30., vasárnap <i>Szent Család ünnepe</i>	10:00 – gitáros szentmise, családok megáldása 19:00 – szentmise
december 31., hétfő	18:00 – év végi hálaadó szentmise
január 1., kedd <i>Szűz Mária, Isten Anyja (újév)</i>	10 és 19 órakor szentmise

---

Friss híreink megtalálhatók az interneten: xvjszp.hu és www.facebook.com/xvjszp

---

Felelős kiadó: Repesik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.